

רע"פ 2150/23 - ארתור קוזנצוב נגד מדינת ישראל - משטרת ישראל, עיריית תל אביב יפו

בבית המשפט העליון

רע"פ 2150/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: ארתור קוזנצוב

נ ג ד

המשיבים: 1. מדינת ישראל - משטרת ישראל
2. עיריית תל אביב יפו

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
תל אביב-יפו מיום 06.03.2023 בע"ח
64583-02-23

בשם המבקש: עו"ד רלי אבישר רוזה

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט א' הימן) בע"ח 64583-02-23 מיום 06.03.2023. בגדרו התקבל ערר המשיבות על החלטתו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כבוד השופטת עמית א' פרוסט-פרנקל) בבצה"מ 30964-01-23 מיום 12.02.2023.

הרקע לבקשה והבקשה

2. ביום 01.07.2022, שכר המבקש את הנכס שברחוב טברסקי 6 בתל אביב-יפו (להלן: הנכס), מחברת "חלקה 109 גוש 7107 בע"מ". זאת, מבלי שהמבקש היה ער לקיומו של צו סגירה שיפוטי חלוט בייחס לנכס (להלן: צו הסגירה); כפי שיתואר להלן.

3. בו ביום, ובטרם החל בשיפוץ הנכס, פנה המבקש למשיבה 2, עיריית ת"א (להלן: העירייה), לצורך קבלת הנחיות ומידע על אודות הנכס. במהלך התקשורת בין המבקש לעירייה, האחרונה לא ציינה או התריעה כי קיימת מניעה בנוגע לעסק או לנכס.

4. ביום 09.11.2022, הגיש המבקש לעירייה בקשה לרישיון עסק. באמצע חודש נובמבר 2022, פתח המבקש עסק לקהל הרחב, בדמות בר המארח הופעות אמנים, קברט וחשפנות (להלן: העסק). העסק נפתח לקהל הרחב לאחר שהמבקש שילם את האגרה לבקשה למתן רישיון עסק כדין; שיפץ את הנכס; קיבל אישור ממשטרת ישראל והרשות לכבאות והצלה - אך בטרם קיבל לידי רישיון עסק. ביום 21.11.2022, נערכה ביקורת בעסק מטעם המחלקה לביקורת עסקים בעירייה, במהלכה נמצא כי תכנית העסק כפי שהוגשה לעירייה לא תואמת את המציאות בעסק - בהינתן עמודי ריקוד שלא סומנו בתכנית. ביום 30.11.2022, סורבה בקשת המבקש לרישיון העסק. אך חרף זאת, המשיך המבקש להפעיל את העסק.
5. למען שלמות התמונה יצוין, כי ביום 27.12.2022, נערכה ביקורת בעסק, ובמסגרת זו עלה כי מתקיימים בו גם מופעים מסוג "לאפ-דאנס", דבר המהווה מתן שירותי זנות בהתאם לעדכון להנחיית פרקליט המדינה 2.2 "מדיניות האכיפה בעבירות הנלוות לזנות" (06.05.2019) (להלן: הנחיית פ"מ 2.2). בגין ביצוע לכאורי של עבירה זו, נפתח נגד המבקש תיק פלילי נפרד.
6. ביום 06.01.2023, כחודשיים לאחר פתיחת העסק, הגיע פקח מטעם אגף הפיקוח של העירייה אל המקום, ומסר לעובד הודעה בדבר קיומו של צו הסגירה, שניתן בבית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כבוד השופטת א' הרנוף) ברע"ס 26279-07-18 (להלן: ההליך הראשון). בהליך הראשון, כתב האישום הוגש על-ידי משיבה 1, משטרת ישראל (להלן: המשטרה), בחודש ינואר 2020 - בעקבות סירובה לבקשה של בעלת העסק דאז, ילנה בת איגור אלקין (להלן: אלקין), למתן רישיון עסק.
7. בעקבות הודעת הפקח מטעם העירייה, בדבר קיומו של צו הסגירה, הגיש המבקש לבית משפט השלום "בקשה בהולה לעיכוב צו סגירה שיפוטי למשך חצי שנה", על מנת להשלים את הליכי רישוי העסק. זאת, בטענה כי העירייה פעלה באופן פסול עת הנחתה את המבקש לביצוע פעולות שונות למען רישוי העסק, מבלי ליידע אותו בדבר קיומו של צו הסגירה.
8. לאחר שהוגשה תשובת העירייה, אשר התנגדה לבקשה; ולאחר קיום דיון במעמד הצדדים - ביום 12.02.2023, קיבל בית משפט השלום את בקשת המבקש לעיכוב צו הסגירה. בהחלטתו, קבע בית המשפט כי צו הסגירה ניתן נגד אלקין, וכי המבקש לא היה מודע לקיומו של הצו, ואף נהג כפי שהתבקש ממנו בכל הנוגע להליכי רישוי העסק. עוד נקבע כי לשון צו הסגירה, המורה כי לא ינהל כל אדם בנכס עסק הטעון רישוי "אלא אם כן בידי אותו אדם רישיון, היתר זמני או היתר מזורז" - מעלה תהייה בכל הנוגע לזמני הביניים, במהלכם נעשות פעולות למען קבלת רישיון עסק. כך, המבקש פתח את עסקו לקהל אך בחודש נובמבר 2022, וגילה על אודות קיומו של צו הסגירה בחודש ינואר 2023, ונקבע כי לא ניתנה למבקש הזדמנות אמיתית לנסות להוציא לעסקו רישיון כדין. עוד צוין בהחלטה, כי שעה שהעירייה "אישרה למבקש בתחילה את פתיחת עסקו", והנחתה אותו כיצד לפעול לקבלת האישורים הנדרשים - לא ברור כיצד עתה מבקשת לאכוף את צו הסגירה; וכי דומה שישנו "ליקוי מאורות" בין העירייה ומשטרת ישראל. כמו כן, נדחתה טענת המשיבות כי למבקש ממילא אין סיכוי לקבלת רישיון נוכח המדיניות שלא להעניק היתר לשימוש חורג עבור מועדוני חשפנות, שהרי אין מדובר במניעה גורפת של עסקים מסוג זה.
9. בקשה מטעם המשיבות לעיון חוזר בהחלטת בית משפט השלום מיום 12.02.2023, נדחתה. בסמוך לאחר מכן, הגישו המשיבות ערר לבית המשפט המחוזי, בגדרו נטען כי שגה בית משפט השלום בהחלטתו להורות על עיכוב ביצוע הצו - שכן, בנסיבות העניין, ומקום בו המבקש פעל בחוסר תום לב, אין כל הצדקה לאפשר את המשך פעילות העסק. כמו כן, נטען כי לא היה בפני המבקש כל מצג שווא, נהפוך הוא, מוסדות התכנון שביקרו בעסק מצאו כי הוא אינו תואם את התכניות; ומלכתחילה הופנה המבקש למחלקה המשפטית על מנת לבדוק האם קיים הליך נגד העסק (ראו בעמוד 4 להנחיות להגשת בקשה לרישיון עסק מיום 06.07.2022, שם מפורט "דיווח בדבר הליך משפטי, צו סגירה או הפסקת עיסוק שיפוטי נגד המקום, מומלץ לבדוק במחלקה המשפטית הפלילית"). זאת ועוד, נטען כי שגה

בית המשפט משעיכב ביצוע הצו בשמונה חודשים, כאשר המבקש בעצמו ביקש אך שישה חודשים.

10. ביום 06.03.2023, קיבל בית המשפט המחוזי את ערר המשיבות, והורה על ביטול החלטת בית משפט השלום; כך, ש"צו הסגירה שריר וקיים מרגע הניתנו". ראשית דבר, דחה בית משפט קמא טענת סף של המבקש הנוגעת לזכות הערר של המשיבות על החלטת בית משפט קמא - וקבע כי לא מצא "לדקדק פורמלית בהליך זה", שכן הבקשה לעיכוב ביצוע מהווה הלכה למעשה את ההליך כולו. בהחלטתו, עמד בית משפט קמא על כך שעל מנת לנהל עסק, יש תחילה לקבל רישיון עסק, בניגוד לאופן פעולת המבקש. זאת ועוד, נקבע כי הוראות צו הסגירה, שניתנו בגדר פסק דין חלוט עליו לא ניתן לערור, נועדו למנוע עקיפה של הצו על-ידי כך שהן חלות על כל אדם שינהל את העסק.

11. המבקש לא השלים עם החלטה זו ומכאן הבקשה שלפניי. יצוין, כי לצידה הוגשה בקשה למתן צו ארעי לעיכוב ביצוע צו הסגירה - שנדחתה בהתאם להחלטתי מיום 19.03.2023.

12. בבקשתו לרשות ערעור, האוחזת 25 עמודים, מפרט המבקש באריכות את טענותיו, כאשר לשיטתו עניינו מעלה מספר סוגיות עקרוניות החורגות מעניינו הפרטני, וכן, נגרם לו עיוות דין. לטענתו, לא עמדה למשיבות זכות ערר על החלטת בית משפט השלום, ונדרש היה לסווג את ההחלטה בטרם דיון לגופו בבית המשפט המחוזי. עוד נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי לא הייתה לבית משפט השלום הסמכות לעכב ביצוע צו הסגירה - וכי קיימת חוסר אחידות בפסיקה הנוגעת לסמכות זו. כמו כן, גרסת המבקש, כי שגה בית משפט קמא בפרשנות סעיף 16(3) לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק רישוי עסקים), אשר מטרתו למנוע סיכול צו סגירה באמצעות העברה לאדם אחר - ולא למנוע מצב של העברה לידי רוכש או שוכר תם לב. זאת ועוד, נטען כי יש להבהיר את אמות המידה המחייבות לבחינת סעיף 16(3), לצורך איזון בין חופש העיסוק והזכות להליך הוגן ובין הגנה על האינטרס הציבורי - כאשר בעניינו של המבקש, שאינו קשור לאלקין ונעדר עבר פלילי, נוטה הכף לטובתו.

דיון והכרעה

13. לאחר עיון בבקשה, על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי לבקש תשובה מאת המשיבה.

14. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב'גלגול השלישי' שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 1052/23 חטיב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (07.02.2023)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה - כפי שיובהר להלן.

על חוק רישוי עסקים בכלל ועל סעיף 16(3) בפרט

15. כפי שיובהר להלן, לאחר עיון סבורני כי דין של טענות המבקש הנוגעות לפרשנות בית המשפט המחוזי את חוק רישוי עסקים, ואת סעיף 16(3) בפרט - להידחות.

16. מכוח הסמכות המוקנית לו בסעיף 1 לחוק רישוי עסקים, התקין שר הפנים את צו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי), התשע"ג-2013 (להלן: צו רישוי עסקים). בתוספת לצו רישוי עסקים מפורטת רשימה של סוגי עסקים טעוני רישוי, ואת המטרות העיקריות של כל עסק מבין המטרות הקבועות בסעיף 1(א) לחוק רישוי עסקים.

זאת ועוד, קובע סעיף 4 לחוק רישוי עסקים כי "לא יעסוק אדם בעסק טעון רישוי אלא אם יש בידו רישיון, היתר זמני או היתר מזורז לפי חוק זה ובהתאם לתנאיו"; וסעיף 14(א) רישא לחוק קובע כי אדם שעסק ללא רישיון בעסק טעון רישוי או שלא קיים תנאי מתנאי הרישיון - עובר עבירה פלילית, שהעונש בגינה הוא 18 חודשי מאסר או קנס. ניהול

עסק ללא רישיון הוא עבירה פלילית אפוא, והליך פלילי המוגש מכוח סעיף 4 לחוק כפוף לפרוצדורה החלה בהליכים פליליים (סעיף 2 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982).

17. בנוסף לאפיק הפלילי, בהתאם לסעיפים 20 ו-23 לחוק רישוי עסקים, מוסמכים גורמים מינהליים להוציא לעסק צו הפסקה או סגירה מינהלי. צווים אלה ניתנים למסגרת זמנים קצובה בלבד, והם כפופים למנגנון של ביקורת שיפוטית כמפורט בסעיפים 22 ו-23(א) לחוק.

ודוק, על הנכונות לצמצם את חופש העיסוק באמצעות המגבלות המוצבות בחוק רישוי עסקים, על מנת להגשים את תכליות החוק - עמד השופט מ' חשין ברע"פ 4270/03 מדינת ישראל נ' תנובה, מרכז שיתופי לשיווק תוצרת חקלאית בישראל בע"מ, פ"ד נט(3) 673 (2004) (להלן: עניין תנובה), כדלהלן:

"מטרתו של החוק היא לשמור ולהגן על ערכים שונים הנתפשים בחברתנו כערכים חשובים, ולקיומם של ערכים אלה נכונים אנו לצמצם את חופש העיסוק על דרך הטלתן של הגבלות להפעלתו של 'עסק'. כך הוא הערך של שלום הציבור, כך הוא הערך של שמירה על בריאות הציבור ובטיחותו, כך הוא הערך של שמירה על איכות הסביבה ועל איכות החיים בכלל וכך הם הערכים האחרים המנויים, אחד אחד בשורה עורפית, בהוראות סעיף 1(א) שלחוק רישוי עסקים. אלו הן תכליותיו המוצהרות, הברורות והחד-משמעיות של החוק: פיקוח על 'עסקים' ועל בתי-עסק להגנה על מטרות חברה וסביבה אלו ואחרות. עצם קיומו והפעלתו של עסק עלול לסכן עניינים החשובים לכלל ולפגוע בהם, ובאמצעות החוק מבקשים אנו לוודא כי כל 'עסק' ו'עסק' ינהג דרכיו כך שאותם ערכים לא ייפגעו ולא יינזקו" (עניין תנובה, עמ' 680).

18. חוק רישוי עסקים מגשים תכליות אלה, בין היתר, בדרך של הפללת הפעלת עסק ללא רישיון או בחריגה מתנאיו. בענייננו, רלבנטיות הוראות סעיף 16 לחוק, שעוסקות אמצעים נוספים העומדים לרשות בית המשפט:

"הורשע אדם על עבירה לפי סעיף 14 או לפי הוראה בחיקוק אחר הקובעת כללים בדבר עיסוק בעסק הטעון רישוי לפי חוק זה, רשאי בית המשפט, בנוסף לכל עונש שיטיל -

(1) לצוות על הפסקת העיסוק בעסק, לחלוטין או לתקופה שיקבע, אם בסגירת החצרים ואם בכל דרך אחרת הנראית לו מתאימה כדי להביא לידי הפסקה של ממש בעיסוק;

(2) לצוות על הנשפט להימנע באותו עסק מכל פעולה שיפרט בצו;

(3) לצוות כי לא ינהל אדם בחצרים נשוא האישום עסק טעון רישוי ללא רישיון, היתר זמני או היתר מזורז כדין ושלא יעביר לאחר את הבעלות או החזקה בעסק, אלא אם כן בידי אותו אדם רישיון, היתר זמני או היתר מזורז כדין לניהול עסק זה"

הנה כי כן, סעיף 16 לחוק מסמך את בית המשפט ליתן צו שמטרתו למנוע המשך הפעלה של עסק המנוהל ללא רישיון, וזאת במועד גזר הדין ובנוסף לכל עונש שיטיל. בהליך הראשון, הקשור בענייננו (רע"ס 18-07-26279), הוציא בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו צווים לפי סעיף 16 לחוק רישוי עסקים, כאשר הראשון והשני מכוונים כלפי אלקין בעצמה; והשלישי מכוון כלפי הנכס עצמו, במובן זה שלא ינהל במקום, כל אדם שלישי, עסק הטעון רישוי ללא רישיון - כפי שמורה סעיף 14 לחוק ממילא.

19. הפסיקה עמדה על כך שמטרתם של צווים לפי סעיף 16 לחוק רישוי עסקים, אינה עונשית בלבד אלא בעיקר מניעתית; "צו הפסקת עיסוק נועד אפוא להרתיע אדם המפעיל עסק ללא רישיון או בחריגה מתנאיו - עבירה פלילית כשלעצמה - מלהוסיף לעשות כן" (רע"פ 4384/13 מדינת ישראל נ' מיאו והאו בע"מ, פסקה 15 (03.03.2014) (להלן: עניין מיאו והאו)). יחד עם זאת, כפי שנקבע בפסיקה, מאפייניו של הליך רישוי עסקים מחייבים שימוש בסמכות לפי סעיף 16 תוך איזון בין שיקולים מתחרים. שהרי מחד גיסא, הליך הרישוי עלול להתארך ולדרוש משאבים רבים מבעל עסק; ומאידך גיסא, בהתאם לחוק רישוי עסקים, ככלל יש להורות על הפסקת עיסוק בעסק כל אימת שלא ניתן רישיון.

לפיכך, במתן צו סגירה לפי סעיף 16 לחוק רישוי עסקים, נדרש בית המשפט לאזן בין שיקולים מתחרים אלה:

"בד בבד עם מתן הצו, נדרש בית המשפט להפעיל שיקול דעת בקובעו את מועד כניסתו של הצו לתוקף. לשם כך יש לאזן בין מידת הנזק שייגרם לבעל העסק ולצדדים שלישיים כתוצאה מהפסקת העיסוק לאלתר, לבין מידת הנזק שייגרם לציבור כתוצאה מהמשך הפעלתו ללא רישיון לפרק זמן נוסף אשר מטרתו ליתן לבעל העסק או לצדדים שלישיים שהות להתארגנות, או לחלופין לאפשר את מיצוי של הליך הרישוי. בתוך כך יביא בית המשפט בחשבון, בין היתר ומבלי למצות, את מידת הפגיעה בתכליות המנויות בסעיף 1 לחוק, את התנהגות הצדדים ואת קיומם של הליכי השגה על החלטה שלא ליתן רישיון, ככל שמתנהלים כאלה. בית המשפט מוסמך לדחות את ביצוע הצו לפרק זמן סביר, ואף להוסיף לדחותו מעת לעת לבקשת מי מהצדדים (או שניהם), בהתחשב במכלול נסיבות העניין" (עניין מיאו והאו, פסקה 17).

20. ויובהר, כי כחלק מן האיזון המתואר לעיל - שיקול מרכזי הוא השיקול המניעתי המתואר, שהרי מטרת ההליך השיפוטי היא, בין היתר, להוביל להפסקת עיסוק בעסק שמנוהל ללא רישיון למרות שהוא טעון רישיון.

21. בהתאם ניתן ללמוד כי סעיף 16(3), שעניינו צו סגירה שמופנה כלפי העסק, ולא כלפי בעל העסק, לא נועד אך למקרים של העברה פיקטיבית לצד שלישי, אלא גם למקרים של העברה בתום לב. גישה זו באה לידי ביטוי בפסיקת הערכאות הדיוניות, ראו למשל: עפ"א (מחוזי ת"א) 29857-01-12 מדינת ישראל נ' דין, פסקה 8 (29.02.2012); רע"ס (שלום ירושלים) 64194-10-15 מוסטפא נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (07.02.2022). אכן, ייתכנו מקרים בהם בית המשפט יחליט להתלות צו סגירה שהופנה כלפי העסק עת היה תחת בעלים קודמים (ראו למשל: ת"א 1838/12 (שלום ת"א) איברהים נ' מדינת ישראל (21.06.2015)). ברם, לעמדתנו, עצם תום ליבו של בעלים חדש, לא מהווה, מניה ובניה, טעם להתליית צו סגירה האמור.

מן הכלל אל הפרט

ועתה לענייננו. כאמור, המבקש סבור כי בית המשפט המחוזי שגה בפרשנות סעיף 16(3) לחוק רישוי עסקים. שכן, לשיטתו, הסעיף נועד אך למצבים של העברת בעלות פיקטיבית. ברם, שאלה זו קיבלה מענה בפסיקה, ומשכך לא מתעוררת במקרה דנן שאלה עקרונית הדורשת ביאור. יתרה מזאת, סבורני כי תכליות חוק רישוי עסקים, והפסיקה הנוהגת אינן תומכות בגישת המבקש ביחס לסעיף 16(3); כמסבר לעיל.

כך, גם טענת המבקש לפיה יש להבהיר את אמות המידה המחייבות לבחינת סעיף 16(3), קיבלה זה מכבר מענה בפסיקה - בעניין מיאו והאו, אליו הפנה בעצמו. לאחר שמצליחים לבור את הבר מן התבן, עולה כי טענות המבקש מופנות, הלכה למעשה, כלפי אופן יישום הדין בנסיבות המקרה הקונקרטי - וטענות מסוג זה לא מצדיקות מתן רשות ערעור (השוו: רע"פ 1396/23 אילקנייב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.02.2023)). יתרה מזאת, ההלכה

הפסוקה קבעה שעל דרך הכלל אין ליתן סעד שיפוטי למי שממשיך בהפעלת עסקו ללא רישיון (ראו: רע"פ 133/13 עבדי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (09.01.2013)).

הטענה הדיונית

22. עתה, אתיחס לטענת המבקש לפיה למשיבות לא עמדה זכות ערר על החלטת בית משפט השלום, שכן מדובר בהחלטת ביניים בהליך פלילי.

23. כידוע, סעיפים 41 ו-52 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, מגבילים את זכות הערעור בהליך הפלילי - וקובעים כי אין ערעור בזכות על "החלטה אחרת" בהליך הפלילי. כאמור, לשיטת המבקש, החלטת בית משפט השלום בבקשה לעיכוב ביצוע צו הסגירה מהווה "החלטה אחרת", ולפיכך לא עמדה למשיבות זכות ערר. ואולם, הלכה היא עמנו כי סיווג החלטה כ"החלטה אחרת" או כ"פסק דין", יוכרע לפי בחינה מהותית דו-שלבית: ראשית, האם הכרעתו של בית המשפט סיימה את בירור המחלוקת הכוללת שבין הצדדים והאם הכריע בית המשפט באופן סופי ביחס לסעדים שנתבקשו במסגרת התובענה; שנית, האם תוכנה ונושאה של ההחלטה טפל לנושא המחלוקת העיקרית, כאשר שלב זה של ההבחנה בין "פסק-דין" ו"החלטה אחרת", רלבנטי בעיקר להחלטות שניתנו לאחר מתן פסק-דין (רע"פ 6016/06 קובן נ' מדינת ישראל מע"מ ת"א, פסקה 5 (17.07.2007); ער"פ 8481/21 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.09.2022)).

בענייננו, וכפי שקבע בית המשפט המחוזי - הבקשה שהונחה לפני בית משפט השלום הייתה למעשה "כל ההליך". שהרי המבקש עתר אך לעיכוב ביצוע צו הסגירה, ומשזהו הסעד שהתבקש לפני בית משפט השלום - ברי כי זהו לב המחלוקת בין הצדדים. משכך, משהכריע בית משפט השלום בבקשה כאמור, הרי שזה הביא לסיום בירור המחלוקת שביסוד ההליך - מחלוקת שעניינה עיכוב ביצוע צו הסגירה לצרכי הסדרת רישוי. אשר למבחן השני, וכעולה מהמבחן הראשון, המחלוקת בין הצדדים נוגעת אך לעיכוב הביצוע, ומשכך החלטת בית משפט השלום נושאה אינו טפל לנושא המחלוקת, אלא מהווה המחלוקת כולה.

בהתאם, לא מצאתי הצדקה להתערב במסקנת בית משפט קמא, שהעניק זכות ערר למשיבות - לאור אופי ההחלטה, המסיימת את הדיון כמתואר לעיל. שכן, גם אם המשיבות נפלו לכלל טעות, היא נוגעת אך לפניית ההליך של ערר-אחר חלף ערעור.

24. כל זאת ועוד. משהגעתי למסקנה זו, ובשים לב לכך שבית המשפט המחוזי קיים דיון לגופם של דברים, הרי שאיני נדרש להכריע בטענת המבקש אשר לסמכות בית משפט השלום להורות על עיכוב ביצוע צו הסגירה במקרה דנן. זאת, מכיוון שבית המשפט המחוזי קיבל את ערר המשיבות לגופו של עניין, ולא מפאת חוסר סמכות בהחלטת בית משפט השלום.

25. לאור כל האמור לעיל, הן במישור המהותי הן במישור הדיוני - לא מצאתי כי למבקש נגרם עיוות דין כלשהו, לבטח לא באופן המצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". ודוק, המבקש פתח את העסק לציבור הרחב באמצע חודש נובמבר 2022, כאשר אין חולק כי ביום 30.11.2022 סורב בית העסק בבקשה לקבלת רישוי הנדסי; והמבקש המשיך להפעיל את העסק אף על פי כן. לא זו אף זו, אלא שבמסגרת ההנחיות להגשת בקשה לרישיון עסק שניתנו למבקש - צוין במפורש כי יש לבדוק קיומו של צו סגירה נגד המקום מול המחלקה המשפטית הפלילית. ברי כי המבקש פעל בניגוד להנחיות באופן שהסב לו נזק, ולא ניתן עתה להיבנות מכך על מנת לטעון כי נגרם לו עיוות דין במסגרת ההליך.

26. מעבר לנדרש, יוער כי אין להשלים עם התנהלות המבקש אשר יש בה כדי ללמד על חוסר תום לב ואי ניקיון

כפיים.

ראשית, המבקש הגיש בקשה לרישיון עסק מבלי שציין במפורש מה טיב העסק אותו הוא מבקש לנהל - בר שמתקיימים בו מופעי חשפנות - ואכן, בביקורת הראשונה שנערכה בעסק, ביום 21.11.2022, נמצא כי העסק בפועל אינו תואם את התכניות שהוגשו במסגרת הבקשה למתן רישיון, בהינתן עמודי ריקוד שנמצאו במקום. שנית, לאחר שסורבה בקשתו למתן רישיון, וכשארין בידו כל היתר או רישיון זמני - המשיך המבקש והפעיל את העסק לציבור הרחב. שלישית, לא זו בלבד שהמבקש הפעיל עסק שלא תאם את התכניות המוצהרות, ומבלי שהיה בידו רישיון - אלא שבוצעה הסלמה בכך שבביקורת השנייה שנערכה בבית העסק, ביום 27.12.2022, נמצא כי מתקיימים במקום מופעים מסוג "לאפ-דאנס" - שהם בבחינת מתן שירותי זנות, בהתאם להנחיית פ"מ 2.2.

בראי כל אלה, סבורני, כי בקשתו של המבקש לפני בית המשפט לעניינים מקומיים - לוקה בחוסר תום לב ואי ניקיון כפיים; וכידוע, חוסר תום לב והיעדר ניקיון כפיים, די בהם כדי להביא לדחיית בקשה למתן רשות ערעור ממילא (השוו:רע"פ 6954/21 חיר נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה גליל מרכזי, פסקה 12 (20.10.2021); רע"פ 7573/19 מוסא נ' היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה משרד האוצר, פסקה 3 (19.11.2019)).

27. הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ב בניסן התשפ"ג (3.4.2023).

ש ו פ ט